

Sygn. akt III Cz 760/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędziowie: SO Anna Hajda

SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela(...) (...) Spółki Akcyjnej w upadłości (...)w R.

przeciwko dłużnikowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w R.

o egzekucję świadczeń pieniężnych

w przedmiocie wniosku dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt I Co 1996/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Cz 760/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w postanowieniu z dnia 21 10 2014r. oddalił wniosek dłużnika (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w R. o obniżenie opłaty egzekucyjnej, uznając, że nakład pracy Komornika odpowiada wysokości ustalonej przez niego opłaty

oraz że dłużnik nie wykazał, że jego sytuacja majątkowa nie pozwala mu jej uiścić.

Orzeczenie zaskarżył **dłużnik** (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R., który wnosił o jego uchylenie oraz o „zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania wywołanego zażaleniem”.

Zarzucał, że przy ferowaniu postanowienia naruszono regulację art. 49 ust. 1, 7

i 10 ustawy z dnia 29 08 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity Dz.U. 2011r. poz. 1376, z późniejszymi zmianami), poprzez oddalenie jego wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej, „mimo, że okoliczności sprawy,

na które wskazywała we wniosku uzasadniają jej obniżenie”.

W uzasadnieniu zażalenia między innymi podnosił, że ustalona przez Komornika opłata stosunkowa w wysokości 20.712,44zł stanowi blisko 1/3 wartości wyegzekwowanego przez niego świadczenia.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Skarżący w piśmie wszczynającym postępowanie jednoznacznie wnosil „o **obniżenie opłaty stosunkowe**” i jakkolwiek we wniosku kwestionowała również prawidłowość ustalonej przez Komornika opłaty, to jego żądanie wyznacza zakres kognicji Sądu.

Jego wniosek miał prawne umocowanie w regulacji art. 49 ust. 9 ustawy z dnia 29 08 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity Dz.U. 2014r. poz. 1376, z późniejszymi zmianami).

Przy rozpoznaniu wniosku sąd w szczególności jest zobowiązany uwzględnić nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy

oraz wysokość jego dochodów (art. 49 ust. 10 ustawy) i podnoszony we wniosku oraz w zażaleniu stosunek wysokości ustalonej opłaty egzekucyjnej do wysokości wyegzekwowanego świadczenia sam w sobie nie ma wpływu na ocenę zasadności wniosku skarżącego.

Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy skarżący wnosząc wniosek

nie przywołał żadnych okoliczności wskazujących na jego trudną sytuację majątkową oraz co należy podkreślić do takich okoliczności nie odwołał się

również w zażaleniu, wobec czego ta przesłanka zasadności wniosku nie była przedmiotem rozpoznania Sądu.

Komornik prowadząc egzekucje podjął w 13-tu bankach czynności

w celu zajęcia przynależnych dłużnikowi wierzytelności z rachunków bankowych oraz dwukrotnie dokonał dokonała zajęcia ruchomości dłużnika i wyznaczył pierwsze terminy ich licytacji (do licytacji ruchomości nie doszło na skutek zawartego przez strony „Porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia” i w wyniku tego zawieszenia przez Komornika postępowania na wniosek wierzyciela

oraz w wyniku późniejszego umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela).

Podjęte przez Komornika czynności doprowadziły do wyegzekwowania znacznej części egzekwowanych świadczeń oraz przymusiły skarżącego

do zapłaty wierzycielowi ich pozostałej części.

Dlatego Sąd pierwszej instancji trafnie oceni, że „nakład pracy Komornika odpowiada wysokości ustalonej przez niego opłaty” i z tej przyczyny wniosek skarżącego oddalił.

Czyni to zażalenie skarżącego bezzasadnym w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., co z mocy tej regulacji prowadziło do jego oddalenia.

Resumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie dłużnika jako bezzasadne oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.